

Değerli ağabeyim, adaşım,

Zahmete girmiş, uzun uzun yanıtlamışsınız; teşekkür ederim.

Türkiye’de ve dünyanın her yerinde yoksulluğun insanın içini acıttığı örneklerle bakılacak olursa benim gibi olanların yaşadıkları, “yaşama hazırlık sınavındaki” aşamalardır. Bu nedenle, çok olağandışı/üstü bir durum değil. Tam tersine, yaşama sımsıkı yapışmak için sağlam bir gerekçe.

Size yazdıklarımda belirttiğim gibi, Talas ve İngilizce olmasa bu yarışta çoktan yarı yolda kalmıştım. Ancak kafanızı kurcalayan konuda okul yönetiminin yapacağı bir şey olduğu kanısında değilim. Olsaydı, ellerinden geleni yapmazlar mıydı? Olacakla, öleceğe direnmenin (aradan bu kadar yıl geçtikten sonra) olanağı yok. Ortada Talas yok ama biz yaşayanlar (Talas’ın da sayesinde) varız. Kardeşim Ertuğrul ile bir araya geldiğimizde konuşma konularımızdan birisi de (her zaman olduğunca) Talas’dır. Geçenlerde müzik derslerinde öğrendiğimiz şarkılardan bir çırpıda 20 kadarını mırıldanmayı başardık. Adına kabaca “Amerikan kültür emperyalizmi” demeyelim ama dolaylı yoldan da olsa “misyonerler” uygarca iz bırakmayı başarmışlar.

Almanya’dan eski bir öğrencim (şimdi arkadaşım ve basket partnerim) İngilizcesini pekiştirmek için bir yıllığına ABD’ye gitti. Gitmeden (o zaman 30 yaş dolayındaydı) “Bir yılda bu yaşa kadar öğrendiğinin birkaç katını öğrenip döneceksin” dediğimde gülmüştü. Dönünce haddini bilemeyip beni sınava çekmeye kalkışınca “Üç tane çocuk şarkısı söyle, dişimi kırayım” diyerek paçayı kurtarmıştım. O da şimdi bir kuruluştaki Almanca, İngilizce, Türkçe ve İspanyolca hizmet vererek ekmek parasını çıkarmakla kalmıyor, eski öğretmenini gibi orta öğretimdeki öğrencilere evde İngilizce ders de veriyor.

Sanıyorum, bu dünyadaki varlık nedenlerimizden birisi de “iz bırakmak.” Hepimiz elimizden geldiğince bu yönde çaba veriyoruz. Eğer lütfedip email adresinizi yazacak olursanız özeleminize bir “şeyler” gönderebilirim. Belki ilginizi çekebilir.

SSS(=selâm, sevgi, saygı) 22 Yavuz